

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 4 stycznia 2008 r., sygn. akt V S (...)

wydanego w sprawie ze skargi J. P. na przewlekłość postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego Rewiru (...) przy Sądzie Rejonowym w sprawie sygn. akt (...) KM (...),

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 kwietnia 2008 r., zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 4 stycznia 2008 r., sygn. akt V Wsc (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w W. w sprawie ze skargi J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 września 2007 r. odrzucił zażalenie. W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, że skarżący uiścił opłatę od zażalenia w znakach sądowych w wysokości 25 zł, podczas, gdy należna opłata, zgodnie z art. 19 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 13 i art. 20 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wynosiła 30 zł.

W zażaleniu na to postanowienie skarżący podniósł, że uiścił opłatę w wysokości 30 zł za pomocą znaków opłaty sądowej, czego dowodem powinny być zachowane

ślady po brakującym znaku na zażaleniu. Ponadto wskazał, że Sąd Okręgowy nie zwrócił mu wcześniej uiszczonej opłaty 30 zł od skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, która została przez Sąd odrzucona. Z tego względu – zdaniem skarżącego - kwota ta powinna zostać zaliczona przez Sąd na poczet należnej opłaty od zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 130² § 3 k.p.c., sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego jak również środki odwoławcze, w tym zażalenie, podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

W sprawie skarżący działając osobiście jako radca prawny uiszczył opłatę od zażalenia w wysokości 25 zł za pomocą znaków opłaty sądowej umieszczonych na zażaleniu. Zgodnie z art. 19 ust. 3 pkt 2 oraz 20 ustawy o kosztach sądowych opłata od zażalenia wynosi piątą część opłaty, lecz nie może wynosić mniej niż 30 zł. Z tego względu uiszczenie przez skarżącego kwoty 25 zł skutkowało zasadnie odrzuceniem zażalenia. Nie można zgodzić się z twierdzeniem skarżącego, że uiszczył jednak opłatę w wysokości 30 zł, skoro z adnotacji na zażaleniu wynika, że przy wpłynięciu pisma do Sądu skasowano znaki sądowe w wysokości 25 zł. Na piśmie tym brak też jakichkolwiek śladów wskazujących na naklejenie na nim dodatkowych znaków opłaty sądowej. Powołane przez skarżącego wnioski dowodowe są bezprzedmiotowe, gdyż to wyłącznie skarżący ponosi ryzyko prawidłowego uiszczenia należnej opłaty sądowej, w chwili wnoszenia pisma procesowego do sądu. Z akt sprawy wynika natomiast niewątpliwie, że w chwili wniesienia pisma do Sądu pismo było opłacone nienależycie.

Nie można także zaakceptować twierdzenia skarżącego, że Sąd Okręgowy był zobowiązany do zwrotu 30 zł wniesionej przez niego opłaty w postaci znaków sądowych ze względu na odrzucenie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, gdyż orzeczenie to nie było jeszcze prawomocne, a to w związku z wniesionym przez samego skarżącego zażaleniem na jego odrzucenie.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy oddalił zażalenie jako nieuzasadnione (art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.).